

Solen vaknar och sticker sitt lysande hufvud ur sin varma purpurbädd. En lätt sunnan blåser bort den violetta dimma, som natten andats på hafvets spegel. Hufvud vid hufvud titta vågorna upp och tumla i den lätta morgonluften. Lärkan sjunger öfver en utskjutande udde. Mäsen, hafvets ficktjuf, tänker redan på frukost. Hvilken förvånande aptit i soluppgången! Afundsvärda mage! lysande födgeni! En lotsbåt seglar ut från Sandhamn med nya barkade prickstänger, för att sättas ut vid skär och grund. Lotsarna, liksom flugorna, sätta sina prickar här och der. De nya *sydvesterna* lysa i solskenet som smörblommor eller »*fandens melkebötter*». Køl-vattnet glänser som ett perlband. Snuggorna blossa. En ung fyr sitter på relingen och sjunger:

*Uppfödd och född uti hafvets sköl,
Döpt i dess vatten tillika,
Aldrig jag lärt mig att plöja med nöt,
Aldrig jag lärt mig att dika.
Så har det varit se'n fader min dog:
Hafvet min åker och båten min plog.*

Här vore lyx att på klippan ha kor,
Aldrig ett föl har här betat.
Aldrig på bondkärria nänsin jag for,
Aldrig på hästrygg jag setat.
Åker och äng har jag aldrig en fot:
Jag har min bössa och skötar och not.

Ser ni min stuga der oppe vid rönn,
Den fick jag af mina fäder.
Hvad jag förtjenar med lotsning från sjön,
Räcker till skodon och kläder.
Men vill jag äta och hålla mig frisk,
Får jag gå sjelf ut och skaffa mig fisk.

Än si så här får man pallra med vind,
An får med åran man knoga.
Sträfvaste händer och brunaste kind
Får man ej se på så noga.
Väder och vind få vi ta, som vi få,
Hela vårt lif är blott: *hej, låt det gå!*

Rädd var jag aldrig, det lönar ej stort,
Hafvet må spotta och fräsa.
Fan vara rädd, då man ondt ej har gjort